

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Verna - A Dominica Septuagesimæ, ad Dominicam SS. Trinitatis

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Eodem die, in illud Apostoli. Nolite contristare Spiritum sanctum Dei. Quod
nos magis lætificat, hoc magis contristat Spiritum sanctum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44214

Luc. 3. 7. 2. 9. 43. a. 1. 44. 5. cet oppositio humanæ & divinæ sapientiæ : nam quantum humana prolequitur divitias, honores & voluptates; tantum divina fugit: unde aptè S. Jacobus: *Sizelum, inquit, amarum habetis & contentiones sint in cordibus vestris, quæ scilicet ex concupiscentiis proficiuntur, non est ista sapientia de sursum descendens à patre luminum, sed terrena, animalis, diabolica; quæ autem de sursum est Sapientia, primum quædam pudica est, deinde pacifica, modesta, suavis, &c.*

percipit ea quæ sunt Spiritus Dei, stultitia enim est illi, & non potest intelligere quia spiritualiter examinatur. Quorum omnium ratio est, quam diximus, quia utraque sapientia sunt inter se oppositæ, oppositorum autem planè est diversa ratio; unde quod uni bonum & dulce est, alteri sit malum & amarum necesse est.

At verò quæ venor est sapientia? Divinam non dubitabis in meditatione dicere, sed in praxi vide ne humanam anteponas. Illud videlicet obstat quod si secundum divinam sapientiam velis vivere, stultus habearis mundo, quod certè durum est; sed vide ne dum sapiens mundo vis haberi, stultus Deo existas. Vide ne dum stultitiam mundi velut sapientiam consecraris, sapientiam Dei velut stultitiam reicias. Alterutrum enim necessariò est concludendum, aut Dei aut mundi sapientiam esse stultitiam. Utrum è duobus? O quam hic præclare Apostolus; *Nemo se seducat. Si quis videtur inter vos sapiens esse in hoc sæculo, stultus fiat, ut sit sapiens. Sapientia enim hujus mundi stultitia est apud Deum, scriptum est enim, comprehendam sapientes in astutia eorum; Et iterum, Deus novit cogitationes sapientium, quoniam vanæ sunt. Nemo itaque gloriatur in hominibus.*

1. Cor. 3.

Atq; hinc facilius intelliges, quod frequentissimum est in Scripturis, humanam sapientiam non nisi stultitiam coram Deo reputari, sicut divinam apud homines stultam æstimari. *Stultam, inquit idem Apostolus fecit Deus sapientiam hujus mundi. QVOD stultum est Dei, sapientius est hominibus; & quod infirmum est Dei, fortius est hominibus. Animalis homo non*

EODEM DIE.

IN ILLUD APOSTOLI:

Nolite contristare Spiritum sanctum Dei, Ephes. 4.

VERITAS PRACTICA.

Quod nos magis lætificat, hoc magis contristat Spiritum sanctum.

RATIO EST. Quia quod magis contristat Spiritum sanctum per quod magis illi resistimus.

Atqui per id magis illi resistimus, quod nos magis lætificat.

ERGO hoc ipsum est quod eum magis contristat. Quod quia nimis est impium, idcirco corrigendum illud, quod nos sic perversè lætificat.

I. PUNCTUM.

ERAT in lege veteri lex expressa de non contristandis peregrinis & advenis:

Advenam non contristabis, neque affliges eum. Exodi 22.

Ratio ejus legis videtur fuisse quod cum advenæ & peregrini, non minus à Judæis distarent moribus quam patria, fieri facile poterat ut Judæi malè illos tractarent, irriderent & contemnerent; quod idcirco speciali lege cavetur.

At verò nobis hodie lex illa opportunè videtur commendanda: sicut enim Spiritus S. dicitur hospes animæ nostræ, *Consolator optime, dulcis hospes animæ, dulce refrigerium*: Ita nisi diligenter caveamus, facile est nobis illud contristare & affligere, propter diversitatem morum & motuum nostrorum ab eius moribus & agendi modis. O quanta est illa diversitas! Eapropter forte Apostolus, *Nolite contristare Spiritum sanctum Dei.*

Fieri-

Fieri verò potest, ut ille Spiritus contristetur qui est gaudium indeficiens, & ipsa essentialis beatitudo? Ille qui est author purioris gaudii quod possimus percipere? Ille qui est Spiritus, & omnis expertus perturbationis ac tristitiæ, quomodo contristari potest? quomodo verò à Christianis? à Religiosis, & à nobis? Hoc certè mirum, atque eò etiam magis mirandum, quod uno hoc præcipue contristetur, quod nos magis lætificat.

Ratio valde expendenda est, quod hoc uno potissimum contristatur Spiritus sanctus, per quod nos illi præcipue resistimus. Certum est quidem non eum contristari sensibiliter sicut nos: sed tamen humano modo sic loquitur sacra Scriptura de Deo, ut intelligamus sic se Deum effectivè erga homines gerere, quando id eorum peccata exigunt, sicut si effectivè moveretur. *Non irascitur quasi mutabilis*, inquit S. Ambrosius, *sed ideo hac dicuntur, ut exprimat peccatorum nostrorum acerbitas, tanquam eò usque increverit culpa, ut etiam Deus qui naturaliter non movetur, aut ira aut odio, aut passione ulla, provocatus videatur ad iracundiam*. Sic brevius S. Hilarius, *pœna patientis, ita creditur esse decernentis*. Hoc autem non modò accidit, quando peccamus, sed quando illi resistimus, quando illi momenti de culpis, & moventi ad meliora, contradicimus, reluctamur, rebellamus,

L. de Noe
c. 4.

Iob. 24.
Act. 7.

Ipsi fuerunt rebelles lumini. VOS semper Spiritui sancto resistitis. Sic bonitas ejus offenditur, si ejus voluntas benefaciendi nobis avertitur: sic Christi meritum evacuat; sic nostra salus aut perfectio periclitatur: sic dæmon còtra nos magis prævalet, magis carni servitur quam spiritui, magis naturæ obtemperatur quam gratiæ, magis mundo quam Christo.

Hebr. 13.

Ephes. 6.

Baruch. 4

Propterea irritatur, commovetur, & contristatur suo modo Spiritus sanctus, sicut filii contristant parentes, aut subditi suos superiores, quando non acquiescunt illorum monitis: unde Apostolus; *Vt cum gaudio hoc faciatis & non gementes. Hoc enim non expedit vobis*. Et certè hi possent ut homines aliquando errare in re vel in modo: unde idem Apostolus: *patres nolite ad iracundiam provocare filios vestros*: at bonitas illa divina nullo plane modo aberrat; & in nobis videt meram malitiam oppositam suæ bonitati, falsitatem veritati: ignaviam suæ felicitudini. Unde Propheta graviter æquè ac piè; *Ad iracun-*

diam provocastis Deum, exacerbastis eum qui fecit vos, contristastis nutricem vestram. Et turlum Apostolus. Qui spiritui Gratia contumeliam Hebr. 10 fecerit.

Nonne hæc tibi satis expressa sunt ad rem indicandam? Quoties verò voluit & noluit; Quoties vocavit & renuisti?

II. PUNCTUM.

AQUI per id magis ei resistimus quod nos magis lætificat.

Quid est enim quod nos magis lætificat, quàm quod naturaliter seu secundum inclinationem naturalem magis diligimus, magis appetimus & magis prosequimur *Exultatis in lac. 4 superbiis vestris*, ait S. Jacobus, quando scilicet quam appetitis laudem & gloriam, avidè & peramanter recipitis; hoc est quod valde lætificat: sed malè, inquit idem Apostolus, *omnis exultatio talis maligna est*: Ac proinde nos inde Spiritus sanctus præcipue revocat, quia illa læticia est, velut approbatio cupiditatis & quidam consensus illi datus. Nos verò illi tum maximè resistimus; quia natura in eo quod diligit tenacissima est, difficilius cedit, & contra gratiam contendit diutius, unde dicitur *averso contentiosa*, qua sic à Spiritu sancto avertemur, tumque vel maximè *Caro concupiscit ad versus Spiritum, Spiritus autem ad versus carnem*, nam in his sibi invicem præcipue adversantur.

Hæc ratio posset urgeri vehementius à detrimendis quæ nobis importantur ex inordinato amoris affectu, quæ cætera omnes sequuntur passiones, ut est apud Prophetam: *In desiderio anime sua attraxit ventum amoris sui, nullus avertet eam*. Et tunc verè dici potest quod alius refert: *Omnia desiderabilia nostra versa sunt in ruinas*. Atque hoc est propterea quod Spiritus sanctus expugnat vehementius ut dictum est; *Fili hominis, ecce ego tollo à te desiderabile oculorum tuorum in plaga. AN putatis qui inaniter scriptura dicat: ad invidiam concupiscit spiritus qui habitat in vobis? Majorem autem dat gratiam*. Egregius cerrè S. Jacobi locus, & fufius revolvendus, ubi aperte ostenditur, quo zelo Spiritus sanctus feratur erga animam in qua inhabitat, & quæ tamen mundo nimis afficitur; zelotypia quædam est, amor sponsi est non ferens confortem & compatem: aut discedat ab illa mundus

Aut anima, aut Spiritus inde discedat; Adulteri nescitis quia amicitia hujus mundi, inimica est Dei?

III. PUNCTUM.

Quod nos ergo magis lætificat, hoc est quod magis contristat Spiritum sanctum: quia videlicet hoc est, quo illi magis resistimus: hoc est quod expugnabat vehementius, & quod à nobis præcipue volebat tolli: nos verò contra repugnantes & insanientes in medicum, in magistrum & in patrem; ii verè sumus de quibus dictum est: *Ipsi autem exacerbaverunt eum in consilio suo.* Sicut è contra, nihil illum magis lætificat quam quod nos magis contristat, si verè contristati sumus ad pœnitentiam; quemadmodum dicebat Apostolus, *quis est qui me lætificet, nisi qui contristatur ex me?* Aut illum non oporteret esse bonum, & nostri amantem; aut nos oporteret esse dociliores & magis subditos: nam quamdiu ille erit bonus, non desinet hie nobis bene velle: & quamdiu nos ei resistemus, non desinet contristari, quod bona ejus voluntas nihil nobis proficit.

O quam bonus est Domine Spiritus tuus in omnibus: ideoque vos qui exerrant, corripis. Sap. 12. Vos semper Spiritui sancto resistitis! Act. 7.

VERITAS PRACTICA.

Peccati contra Spiritum sanctum malignitas sic est singularis, ut multis jam peccatoribus sit communis.

Ratio est, quia peccati contra Spiritum sanctum malignitas, sive quoad culpam, sive quoad poenam, in hoc maxime sita est, quod aperte contra bonitatem Dei peccetur.

lud nostrum, ut propterea non timeamus contristare Spiritum Sanctum? Si propter cibum frater tuus contristatur, inquit Apostolus, jam non secundum Charitatem ambulat. Noli cibo tuo illum perdere, pro quo Christus mortuus est. Quantò hæc verius & justius de Spiritu sancto? An verò possis anime, eo lætari gaudio quo ille contristetur? An tu verum & solidum purabis gaudium, quo is contristetur, qui solus dare potest solidum gaudium? An tu possis gaudere, & videre tuo illum mentem gaudio, à quo expectas gaudium sempiternum? An possis cum illo vivere & habitare, cum quo tam malè convenias ut quo lætaris, ille contristetur: & quo ille lætatur contristeris? Nunquid ambulabunt duo pariter nisi convenierit eis? Quod si ad conveniendum stimul, necesse est ut alteruter de suo cedat aliquid, cuiam convenit potius cedere: an velles potius Deum tibi concedere quod amas inordinate, quam te ex illo affectu inordinato decedere? Non times te ab eo tandem defendendum quem non potes retinere, nisi deseras quod ille tantum odit, quantum tu illud amas? Si autem ab eo deseraris, quid facies? quid orabis? quid sperabis? quid vel loqui vel cogitare poteris cum nihil sine illo possis, cum nemo possit dicere, Dominus Iesus, nisi in Spiritu sancto? Erudire Ierusalem ne forte recedat anima mea à te, ne forte ponam te desertam, terram inhabitabilem.

Rom. 14

Amos 8

1. Cor. 12. Ier. 6.

DE PECCATO IN SPIRITUM SANCTUM.

En proferam vobis Spiritum meum.

Prov. 2

O quam bonus est Domine Spiritus tuus! ideoque eos, qui exerrant, corripis. Sap. 12. Vos semper Spiritui sancto resistitis! Act. 7.

Sed jam multis peccatoribus hoc est commune, ut aperte contra bonitatem Dei peccent. Hujus ergo peccati malignitas sic est singularis, ut multis jam peccatoribus sit communis. Quod quidem in hac materia præcipue considerandum est, ut sic facilius unusquisque noverit, in quantam veniat hujus peccati partem se serio sibi prospiciat.

I. PUNCTUM.

Divina Sanctissimæ Divinitatis attributa sic tribus indivisim conveniunt sacris Personis, ut quod de una vel affirmatur, Bbb